

Sygn. akt I CNP 28/12

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

ze skargi M.Spółki z o.o. w L. obecnie M. S.A.
w L. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego z dnia 5 maja 2011 r., wydanego w sprawie
z powództwa Syndyka masy upadłości K. Spółki z o.o. w W. przeciwko M. Spółce z
o.o. w L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Pozwany M. Sp. z o.o. w L. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 5 maja 2011 r., w części oddalającej jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 maja 2010 r. Sąd pierwszej instancji częściowo uwzględnił powództwo Syndyka masy upadłości K. Sp. z o.o. w W. w upadłości likwidacyjnej o zapłatę i zasądził od pozwanego na rzecz powoda 47 793,66 zł z odsetkami ustawowymi, w pozostałym zakresie powództwo oddalił i orzekł o kosztach procesu. Zasądzona suma stanowiła część kaucji gwarancyjnej zatrzymanej przez pozwanego inwestora jako zabezpieczenie kosztów usunięcia wad robót budowlanych wykonywanych przez powoda. Sąd Okręgowy uznał, że wierzytelność ta stała się wymagalna ponieważ upłynął termin umowny, w którym pozwany powinien był ją zwrócić wykonawcy. Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko, że zachodzą podstawy do zasądzenia od pozwanego powyższej kwoty, pomimo częściowo odmiennej oceny prawnej stosunków między stronami. Nie uwzględnił ponadto zgłoszonego przez pozwanego w apelacji zarzutu potrącenia m. in. zasądzonej wierzytelności z wzajemną wierzytelnością do upadłego, zgłoszoną do masy upadłości. Sąd Apelacyjny uznał, że nie zostały spełnione przesłanki skutecznego potrącenia, ponieważ nie wystąpiła przesłanka wzajemności potrącanych wierzytelności, z powodu nieodpłatności umowy o kaucję gwarancyjną.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji pozwany zarzucił naruszenie przepisów postępowania – art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz naruszenie prawa materialnego przez bezzasadną odmowę zastosowania art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze (tekst jedn. Dz.U. z 2009 r., Nr 175, poz. 1361 ze zm.) w zw. z art. 96 p.u.n., art. 263 p.u.n. oraz art. 498 k.c., art. 499 k.c. i art. 61 k.c. i te same przepisy wskazał jako te, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Skarżący wyjaśnił, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia poniósł szkodę w wysokości równej sumie, którą musiał zapłacić powodowi na podstawie prawomocnego wyroku (63 473,52 zł), bez szans na zaspokojenie z masy

upadłości własnej wierzytelności przedstawionej do potrącenia, co stanowi skutek bezprawnego pozbawienia go możliwości skorzystania z uregulowania zawartego w art. 93 - 96 p.u.n.

Stwierdził też, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było możliwe, ponieważ nie przysługiwała od niego skarga kasacyjna, ani skarga o wznowienie postępowania, ani też powództwo przeciwegzekucyjne.

Z tych przyczyn skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z prawem w części odnoszącej się do oddalenia jego apelacji i o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać szereg elementów konstrukcyjnych. Należą do nich:

- 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości czy w części,
- 2) przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie,
- 3) wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny,
- 4) uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy,
- 5) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto - gdy skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 - że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi,
- 6) wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga wniesiona przez pozwanego nie czyni zadość tym wszystkim wymaganiom łącznie. Nie zostały w niej zrealizowane obowiązki przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy.

W orzecznictwie wyjaśnione zostało, że uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia wymaga złożenia przez stronę skarżącą oświadczenia, że szkoda w jej majątku nastąpiła i wskazania rodzaju i rozmiaru tej szkody, a ponadto powołania lub przedstawienia dowodów lub innych środków uwiarygodniających jej twierdzenie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ., postanowienia tego Sądu z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.; z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16, z 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05, nie publ.). Skarżący tymczasem stwierdził, że poniósł szkodę, ponieważ w wyniku wydania zaskarżonego wyroku musiał zapłacić swoje zobowiązanie, a nie ma widoków na uzyskanie z masy upadłości świadczenia, które przedstawił do potrącenia. Nie uprawdopodobnił jednak, że szkoda taka została przez niego rzeczywiście poniesiona. Powstanie szkody nie jest wprost efektem wydania zaskarżonego wyroku, lecz wiąże się z przyszłymi wynikami postępowania upadłościowego, a tych nie można ocenić na podstawie danych wskazanych przez pozwanego. Pozwany odwołał się do treści wniosku powoda o zwolnienie od kosztów sądowych, z którego wynika jednak tylko, że prowadzona jest likwidacja majątku a środki na rachunku (niespełna 30 tys. zł) nie wystarczają na poniesienie kosztów. Ponadto podniósł, że dotychczas nie został zaspokojony. Wobec nieprzedstawienia jakichkolwiek informacji o majątku podlegającym likwidacji, twierdzenie pozwanego, że na pewno nie uzyska zaspokojenia wierzytelności, które miały ulec potrąceniu jest gołosłowne, a w rezultacie fakt poniesienia szkody nie został uprawdopodobniony.

W konsekwencji skarga pozwanego nie wypełnia ustawowych wymagań konstrukcyjnych, co uzasadnia jej odrzucenie na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.